

[Poulsgaard]

som mediekonsulent, eller hvad det er for noget pladder, man har fundet på. Jeg tror da heller ikke, at vi ville bruge en kolossal masse penge til ombygning af Det kgl. Theater, hvor statsministeren slår sig til ridder på, at nu skal kulturen have, hvad kulturen har godt af. Men hvilken tak får statsministeren? Ja, statsministeren hørte jo lige, hvad hr. Steen Folke fik ud af den socialdemokratiske kulturpolitik.

Statsministeren elsker den musiklov, vi har fået. Jeg ved, at statsministeren kommer rundt i landet, og jeg ved, at statsministeren snakker med mange ganske almindelige mennesker i dette land. Er det disse ganske almindelige mennesker, der får glæde af den musik, symfoniorkestre og den slags ting? Nej, det er ikke. Hr. statsminister, prøv at slå op og se, hvad disse symfoniorkestre får ind i entréindtægter. Det er nul og niks, det er kulturtilbud til de velbøjede. Jeg forstår ikke, at statsministeren kan rose sig af den kulturpolitik. Men jeg forstår det selvfølgelig bedre, når man ser, hvilken minister han har udnævnt til at stå for kulturen.

Man skal ikke læse gamle aviser, men somme tider er det sjovt. Nu er min taletid ved at udløbe, desværre, måske bliver der en anden omgang, men jeg vil godt give statsministeren et eksempel: »Giv hver arbejdsdygtig mand og kvinde mulighed for arbejde og indkomst.« Og: »Med denne renteforhøjelse og pengestrømning har man tvunget virksomheder til at producere mindre. Det er at slagte hønen, som lægger guldæg.« Ja, dengang socialdemokratiet skrev det, var renten vist på 4-5 pct. Der står også: »Giv hver ældre mand og kvinde en lys og betrygget alderdom.« Det var, før socialministeren hed Ritt Bjerregaard. I dag er de ældre i hvert fald ikke trygge ved den alderdom, man byder ældre medborgere. Men der er nogle, der har grund til at være trygge i dette land, og det er alle disse sagsbehandlere, alle dem, der sidder og skal administrere alle disse fuldstændig fjollede love, som ikke engang ministeren selv kan hitte rede i. De er selvfølgelig trygge, for de er sikret. Men de ældre medborgere, som vi skylder tak for den velfærd, de har opbygget, har ikke noget at takke for. Det er en skamlet.

Jeg kan nævne, at denne artikel står i Det Bedste fra april 1953.

Man skulle somme tider tænke lidt over, hvad man har lovet befolkningen, og hvad befolkningen har ret til at vente, og den danske befolkning har ret til at vente herindefra, at vi i det mindste sikrer de ældre og de handicappede en fornuftig tilværelse. Hvis det skal være et tilbageskridt at arbejde for det, så tilhører jeg gerne tilbageskridtspartiet, hr. statsminister.

Niels Anker Kofoed (V):

Normalt ligger mit temperament på et andet niveau end hr. Poulsgaards, så jeg må forberede tilhørerne på, at det bliver lidt anderledes.

Se, jeg kan huske tilbage til åbningstalen, hvor statsministeren udtalte, at vi ikke kan undvære de bidrag, som stigningen i den animalske produktion og forædling giver til valutaindtægten. Det var bemærkninger, vi vist alle kan være enige i, det var en konstatering.

Hvis vi ser på, hvad der er foregået i det forløbne år, kan man sige, at i 1980 husker vi fra finanslovdebatten, at der stod også en glad og tilfreds statsminister frem og proklamerede på de fire partiers vegne, at nu havde man lavet en aftale med landbruget, som var så og så god, i hvert fald så god, at statsministeren sagde, at nu havde man ydet vægtige bidrag til at løse landbrugets problemer.

Men hvad er der så sket? Der er sket det, at vi nu har fået et talmateriale frem om landbrugets situation, og den er ikke lystig. Hvis vi ser på den økonomiske udvikling i øvrigt i samfundet, er der én ting, vi ikke er opmærksomme nok på, nemlig den katastrofale udvikling i landbrugets indtægtsforhold. Det synes jeg at vismandsrapporten meget enkelt beskriver.

Jeg synes, det er nødvendigt at give nogle tal. Det må da ryste regeringen, når man i vismandsrapporten konstaterer, at pr. gennemsnitslandbrug i Danmark er der tabt 250.000 kr. på et år. Det vil sige, at inklusive inflationsgevinster i de sidste 10 år har man tabt over halvdelen af de penge, man har tjent på ét år. Det må vel også give lidt stof til eftertanke hos regeringen, når man opdager, at bruttoindtægten steg 20.000 kr. i 1980, men til trods herfor endte man alligevel med en nedgang i nettoindtægten på 15.000 kr. Jeg synes, at dette tal skal frem for at beskri-